

Vacanță „à la française”

Reședința preferată a lui Napoleon Bonaparte, capela pariziană cu cele mai frumoase vitralii din lume, un maraton al vinurilor, plus două mostre de *joie de vivre* francezesc pe care nu trebuie nicidecum să le ratezi vara aceasta.
Din Franța... *avec amour!*

de Diana-Florina Cosmin

CASTELUL DE LA FONTAINEBLEAU

Distanța dintre bulevardul Champs-Élysées și Fontainebleau se parcurge la fel de rapid precum șoseaua București-Ploiești într-o zi fără mare trafic rutier. Diferă, însă, considerabil, numărul „navetiștilor”. Ca turist plecat din Paris într-o vizită la casa lui Napoleon Bonaparte, nu este nicio mirare dacă turul rezervat cu o săptămână înainte are un singur călător: pe tine. Îndreptându-mă spre Fontainebleau într-o zi de vară franceză dogoritoare, m-am simțit ca și cum urma să realizez un

reportaj în exclusivitate, doar că „exclusivitatea” era deja veche de 300 de ani. „Am avut mulți turiști din SUA care credeau că palatul face parte din aceeași rețea cu SPA-ul Fontainebleau din Florida”, încearcă ghidul o glumă cu unicul său client (adică eu), înfigând, tovarășește, încă un cui în reputația americanilor „însetați de cultură”. Ironia lui cu trimiteri la „prietanii” de peste Ocean mi-a amintit instantaneu de francezii eleganți, cu aer aristocratic, care priveau cu grimasă de dispreț tenișii din picioarele yankeilor dintr-un restaurant parizian exclusivist, exclamând, cu un oftat resemnăt: „Ils sont

Fontainebleau

FOTO: PHOTOLAND/AGE FOTOSTOCK

des americani...". Totuși, dacă știi câte ceva despre trecutul regiunii Fontainebleau, numărul mic de turiști - fie ei și americani visând la resorturi de lux de acum trei secole - pare să respecte firea istoriei. Asta pentru că palatul și pădurea Fontainebleau nu sunt nici SPA, nici grădina secretă despre care cântă Madonna („Somewhere in Fontainebleau/Lies my secret garden”), ci mai degrabă străvechea destinație a...exilaților. Pe scările de piatră ale palatului, în ceea ce se numește până în ziua de azi „La cour des adieux”, Napoleon Bonaparte și-a luat rămas bun în 1814 de la vechea sa gardă, plecând în exil în insula Elba. Tot în încăperile ornate bogat în încercarea de a transforma palatul într-o alternativă la Versailles (în stilul care avea să se consacre ulterior drept stilul „Fontainebleau”), se află și măsuta rotundă la care corsicanul și-a semnat abdicarea.

O urmă de cuțit rămâne dovadă a revoltei „împăratului republicii franceze” în fața unei renunțări consimțite cu forța. De aproape 200 de ani încoace, fanta se tot lărgeste, pentru că niciun turist nu se poate abține să nu „simtă” cu propriile mâini urmele mâinii lui Napoleon. În același Fontainebleau, Napoleon I-a invitat pe Papa Pius al VII-lea în 1804, pentru a-i pecetlui înscăunarea ca împărat (la momentul adevărului, i-a luat însă coroana din mâini și și-a așezat-o singur pe cap, în semn de dispreț față de clerul catolic). Opt ani mai târziu, Papa avea să-i devină prizonier, exilat tot în palatul de la Fontainebleau. Ultimul „proscris” celebru al zonei a fost bolșevicul Lev Troțki, înainte de fuga în Norvegia și apoi în Mexic.

Nu doar palatul a fost marcat de o istorie a exilului. Satul Barbizon, așezat la poalele pădurii de la Fontainebleau a fost la rândul său destinația unui exod de ordin artistic. În jurul anului 1875, generația de pictori francezi peisagiști ai anilor 1830 și-a făcut ieșirea din scenă, lăsând loc impresionistilor. Dezamăgiți de evoluția picturii franceze, măestrii vremii au decis să se întoarcă la natură, autoexilându-se

FOTO: PHOTOLAND/AGE FOTOSTOCK

FOTO: GULIVER/GETTY IMAGES

PE SCĂRILE CASTELULUI **FONTAINEBLEAU**, NAPOLEON ȘI-A LUAT RĂMAS BUN
DE LA VECHEA SA GĂRDĂ, ÎNAINTE DE A PLECA ÎN EXIL ÎN **INSULA ELBA**

în (pe-atunci) cătunul Barbizon pentru a studia și picta natura în forma ei brută, neidealizată. La douăzeci de ani după moartea lor, curentul avea să primească și un nume – „Școala de la Barbizon”, rămasă până în zilele noastre un magnet pentru pictorii nostalgici și boemi ai Europei. Întoarsă în Paris, ca un turist cărcotaș cu apetit pentru detalii peste medie, n-am putut să nu mă întreb de ce, totuși, fiecare mareșal al lui Napoleon, de la St.Cyr la Grouchy, are un bulevard după numele său, în schimb „Nabulione”, cum îl alinta, în dialect corsican mama sa Leticia, are o amărită de străduță. Motivul poate fi ghicit ușor. Până în ziua de azi, francezii nu i-au putut ierta pe deplin lui „Nabulione” tocmai faptul că era un „corsican parvenit”, cum îl descrie, nu lipsit de duioșie, Gheorghe Eminescu în cartea sa „Napoleon Bonaparte”. Tot de dragul picanteriei istorice, asta m-a dus cu gândul hăt-departe, la epigramistul român Păstorel Teodoreanu și la celebrul catren compus în vremurile comuniste, când bulevardul Bonaparte (actual Iancu de Hunedoara) fusese rebotezat cu mare pompă...Ilie Pintilie, erou al socialismului. Într-adevăr, „Mare a fost și Bonaparte/Dar nu aici! În altă parte...”. Poate la Fontainebleau.

MARATONUL VINURILOR DE BORDEAUX

8 septembrie 2012. Dată pe care orice maratonist trebuie s-o aibă trecută în agendă, încercuită cu carioca roșie și, eventual, împodobită cu 2-3 semne de exclamare spre reamintire periodică. De fapt... înlocuiți cuvântul „maratonist” cu „turist” și propoziția de mai sus rămâne la fel de valabilă, ba chiar mult mai atractivă, având în vedere că maratoanele clasice sunt rezervate sportivilor, în timp ce „Marathon du Médoc” se adresează mai ales celor care nu își apreciază performanțele atletice în kilometri, ci în... pahare de vin. Cifrele esențiale ale celui mai celebru și inedit maraton francez curg cam așa: 8.500 de participanți, 42,195 de kilometri, 50 de castele de pe

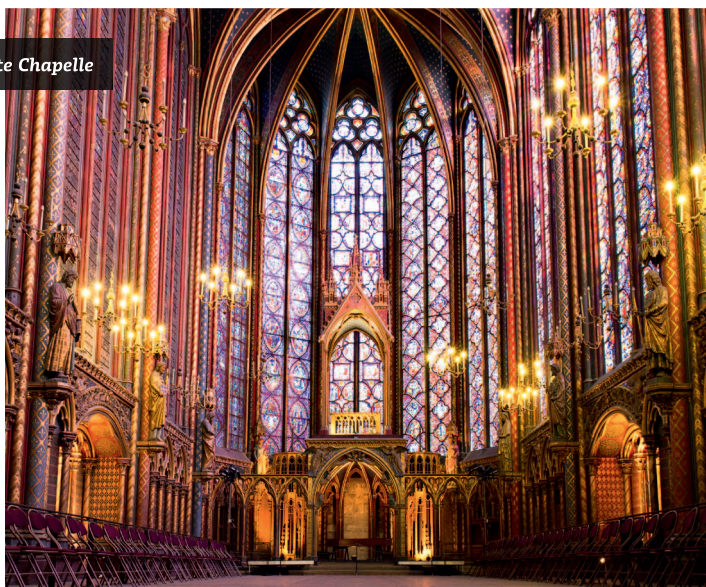
valea Bordeaux-ului (în zona cu apelație Médoc) și, firește... tot atâtea sticle de vin franțuzesc din care participanții pot gusta la oprirea obligatorie la fiecare dintre castelele producătoare de licori bahice. Tricourile sport, pantalonii de trening sau colanții de alergător sunt strict interzise, în schimb sunt încurajate (a se citi: obligatorii) costumele de soldat roman, de faraon, samurai, rege, împărat sau orice implică o deghizare cât mai elaborată și amuzantă. Pentru că da, este vorba de un maraton „mascat”. Aflat la cea de-a 28-a ediție, „Marathon du Médoc” a fost creat pentru toți cei care vor să combine în același weekend toate micile bucurii ale vieții: vinuri fine de Bordeaux, foie gras și delicatese franțuzești servite pe pâine integrală la „punctele de reîncărcare” de pe tot parcursul cursei, fructe proaspete din producția locală și, firește, esența evenimentului: sportul și viața sănătoasă. La finalul celor 42 de kilometri de alergare sau marș, primii 4.000 de „finaliști” sunt premiați printr-o serată dansantă, cu focuri de artificii, muzică live și mâncare franțuzească. Cât despre duminica de după maraton, cei care au încă tonusul ridicat și suficientă energie pot participa la o cursă de biciclete prin podgorii.

SAINTE CHAPELLE

La mijlocul anilor '90, spectrul terorismului internațional era doar sursă de inspirație pentru scenariștii de la Hollywood, iar turiștii puteau să-și desfășoare un pachetel de gumă de mestecat într-un muzeu fără teama că vor fi atacați de un comando antitero. Nicio companie aeriană n-ar fi îndrăznit să descalțe un pasager sau să-i numere dropsurile din geantă. Imaginea turiștilor care intrau în Capela Sixtină cu sticla de Coca-Cola în buzunar nu scandaliza pe nimeni.

Totuși, încă din acei ani de tihnă, Franța se putea lăuda cu primul „bastion” de securitate cultural, pentru că orice vizită la Sainte Chapelle din Paris implica obligatoriu un control amănunțit, până la

Sainte Chapelle

Canelés
tradiționale
din Bordeaux

ultima brichetă cu aer „suspect” din rucsac. Motivul? Capela gotică din inima Parisului se afla ascunsă în curtea Ministerului de Justiție al Franței, frumosul Palais de Justice, suficient de lipită de kilometrul zero al justiției franceze pentru a necesita protecție suplimentară, dar mult prea ascunsă pentru a fi descoperită de marea masă a turiștilor. Din cei aproximativ 80 de milioane de vizitatori în fiecare an (cu ședere de peste o zi), care au transformat Franța în cea mai frecventată destinație turistică din lume, aproape șapte milioane se înghesuie la Turnul Eiffel și Luvru, în timp ce Sainte Chapelle abia adună jumătate de milion de vizitatori. Înaltă de 36 de metri, Sainte Chapelle este formată din două încăperi situate una deasupra celeilalte și a fost construită de Ludovic al IX-lea pentru a găzdui două relicve creștine importante: coroana de spini a lui Iisus Hristos și un fragment din cruce, ambele cumpărate de la împărații bizantini.

În prezent, în Sainte Chapelle nu se mai țin slujbe religioase, scopul său fiind unul pur cultural. Din capela de la nivelul inferior, cu pereții acoperiți de „crinii Franței” din foiță de aur și cu un tavan care recrează un cer înstelat, o scară îngustă din piatră, de castel medieval, urcă până la încăperea principală, care-ți taie respirația. Acoperită cu 600 de metri pătrați de vitralii care recrează întreaga

istorie biblică a lumii – de la Geneză la Judecata de Apoi – capela superioară te face să te simți, la propriu, asemeni „elefantului în magazinul de porțelanuri”: ai impresia că trebuie să calci cu grijă, ca nu cumva vreun pas greșit să tulbure fragilitatea încăperii.

Fiecare chip sau peisaj de pe geamurile înalte și ascuțite este format din câteva sute de bucăți minuscule de sticlă, pictate în nuanțe de roșu și de albastru. Toate contrastează cu o superbă fereastră rotundă din fragmente de sticlă roz pal, adăugată în urmă cu aproape 500 de ani de un meșteșugar francez. Capela a cunoscut incendii, catastrofe naturale și războaie, iar în prezent se luptă cu poluarea Parisului, care-i afectează tot mai mult vitraliile. Pentru francezi, însă, Sainte Chapelle a rămas de sute de ani o „bijuterie de familie”, pe care o păstrezi cu sfințenie, încerci să o conservi cât mai bine, fără să te uiți la costuri, și, la nevoie, o și ascunzi. Anticipând distrugerile din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, vitraliile au fost scoase bucată cu bucată și ascunse într-un loc secret. Deși nici 1% din turiștii care vizitează Franța nu se opresc, probabil, la Sainte Chapelle, a fost suficient un singur american profund impresionat de cele văzute. Ca urmare a entuziasmului său, o replică a caplei se regăsește deja în curtea unui seminar teologic din Chicago.

Nuxe Spa

TERMENUL DE **SPA** PROVIENE DIN LATINESCUL „SALUS PER AQUAM”,
ÎN TRADUCERE „**SĂNĂTATE PRIN APĂ**”.

DELICIILE DULCI ALE VINULUI

...care nu se savurează la pahar, ci la farfurie. Ba chiar, după cum vei observa după prima gustare, de la două farfurii (pline) în sus. Pentru că tehnicile tradiționale de filtrare a vinurilor implică folosirea albușului de ou, marii vinificatori din Bordeaux (ori mai precis soțiile lor) s-au văzut, cândva prin secolul XVIII, în postura de a găsi o utilizare practică și pentru gălbenușurile de ou rămase în urma procedurii. Așa a luat naștere prăjitura de formă cilindrică numită „canelé”, specialitate bordeleză, moale, parfumată cu rom și vanilie și acoperită cu o delicioasă crustă caramelizată. Ingredientul principal: exact, gălbenușul de ou. Deși tradiționale din Bordeaux, „canelés” se găsesc, cu puțin noroc, și în cofetăriile pariziene, însă sub diverse nume și ortografii („cannelé”, „cannelet”, „millas-cannelet”, „millason” sau „canaule”), precum și într-o multitudine de dimensiuni, de la cele clasice, puțin mai mari decât un degetar, până la variante de înălțimea unui tort.

EXPERIENȚĂ SPA 100% FRANȚUZEASCĂ

La origini, termenul de „spa” vine din latinescul „Salus per aquam”, în traducere „sănătate prin apă”. Nicăieri altundeva această origine nu

pare, însă, mai evidentă decât de cealaltă parte a porților aurite ce străjuiesc noul „Nuxe Spa - Les Bains de Léa” din Bordeaux, centru de relaxare având la bază faimoasele produse franțuzești naturale Nuxe, create în 1957 de un farmacist parizian. Într-un spațiu de 1.000 de metri pătrați, ce ocupă ultimele trei etaje ale The Regent- Grand Hôtel de Bordeaux & Spa, „Les Bains de Léa” este un loc situat aproape în afara timpului: orele trec lenes, într-un ritm desprins cu totul de existențele grăbite și stresate ale furnicarului de oameni de la etajele de dedesubt. Semnătura interioarelor aparține celebrului arhitect Jacques Garcia (care a decorat și turnul parizian Montparnasse), într-un stil contemporan caracterizat prin combinații neașteptate de culori și o doză moderată (dar vizibilă) de opulență. Piesa de rezistență: terasa-jacuzzi descoperită (sau, în zilele de iarnă, acoperită cu un geam panoramic din sticlă), din care se pot admira, pe lângă acoperișurile orașului, și frumoasa „Place de la Comédie” precum și „Grand Théâtre de Bordeaux”, acesta din urmă situat chiar vizavi de hotel. Printre serviciile care ar reprezenta deliciul unui turist obosit se mai află un tunel de înot împotriva curentului, o sală de fitness cu cele mai moderne echipamente, saună, hammam parfumat, precum și o serie întregă de masaje și tratamente corporale. ■